

ΜΗΧΑΛΙΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἡ ἡμέρα, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέγραψεν τῆς οἰκίας Φιλιπποῦ παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος.—

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὰ ὑπουργικὰ δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς λελυμένα. Ἡ μεταξὺ τῶν ἐν διαστάσει διατελούντων πρωθυπουργοῦ καὶ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης μεσολάβησι τοῦ κ. Κοντοσταύλου ἐκαρποφόρησεν ἐπὶ τέλους, προκαλέσασα εὐρείας ἐξηγήσεις μεταξὺ τῶν δύο, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ προέδρου, ἀνταλλαγείσας ἐπὶ δύο σχεδὸν ὥρας καὶ περιστραφείσας εἰς λεπτομερείας πολλὰς ὥστε νὰ ἄρῃσι πᾶσαν ἐν τῷ μέλλοντι ἀφορμὴν συγκρούσεως. Τὰ προσωπικὰ λοιπὸν ὑπεχώρησαν, τὰ γενικὰ ἠρμηνεύθησαν, τὰ δίκαια ἀμφοτέρων ἀνεγνωρίσθησαν καὶ ἡ συνεννόησις ἐπῆλθε πλήρης, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς κυβερνήσεως, διότι βεβαιότατα ἡ ἀποχώρησις τοῦ κ. Ράλλη θὰ ἐσήμαινε πολὺ, καὶ ὡς ἐκ τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ καὶ ὡς ἐκ τῶν μετὰ τοῦ κόμματος σχέσεων, δι' ὧν καθίστατο ἐκ τῶν πρωτεύόντων τῆς κυβερνήσεως τοῦ κ. Τρικούπη μελῶν. Ὅπως καὶ διὰ γενικωτέρων ὑπεδείξαμεν, τὴν λύσιν ταύτην τῆς ὑπουργικῆς κρίσεως, εὐχαρίστως, ἂν καὶ ἀντιπολιτευόμενοι τὴν κυβέρνησιν, ἀποδεχόμεθα, διότι πρὸ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦμεν εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις καὶ ἀκόμη καὶ εἰς ἀπώτερον μέλλον ἰσχυρὰν κυβερνητικὴν μονιμότητα. Ὅσον ἀφίρᾳ τὸν κ. Ρούφον, ἡ ἀποχώρησις του θεωρεῖται βεβαία, ἀλλὰ ταύτην ἐξουδετεροῖ ἡ ἐμμονὴ τοῦ κ. Ράλλη. Ἐν μόνον νόστιμον ἠκούσαμεν ὅτι ὁ διαλαληθεὶς ὡς διάδοχος τοῦ κ. Ρούφου εἰδοποίησεν ἕνα ἀνθυποπλοίαρχον ἂν δέχεται νὰ ἦναι ὑπασπιστὴς του !!!

Ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, δι' ἐντονωτάτου ἄρθρου δηλοῖ ἐπισημότερα ὅτι ἐτὰ Πατριαρχεῖα δὲν δύνανται εἰμὴ νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἀνευδρότως ἐν τῷ δικαίῳ καὶ τῇ ἐρείθῃ αὐτῶν ζητοῦντα παρὰ τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως τὴν ἀπόδοσιν τῶν χραϊρεθέντων προνομίων αὐτῶν καὶ δικαιωμάτων.»

Διελύθη εὐτυχῶς τὸ ρουμουνικὸν ψευτογυμνάσιον Βιτωλίων, ἀποδειχθέντος καθαρὰ τοῦ διευθύνοντος αὐτὸ διαβολοῦ προδότου Μαργαρίτου κλέπτου καὶ καταχραστοῦ.

Ἐξώθεν τῆς οἰκίας τοῦ βοτανικοῦ Ὀρφανίδου πλησίον τῆς μελωδίας τῶν Γουαρανῆ ἰδρύθη παρὰ τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις μέγα δι' ἀτμοῦ ἐργοστάσιον βρώμας καὶ δυσωδίας. Κύριε Κοσσανάκε καὶ κύριε δήμαρχε καὶ κύριε νομάρχᾳ—διότι καὶ πρὸς τοὺς τρεῖς σας ὀφείλομεν νὰ ἀποτεινόμεθα—ὑπάγετε νὰ τὸ κατεδαφίσετε.

Ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγιον ὁ γραμματεὺς τῆς νομαρχίας Κερκύρας κ. Χρήστο; Παλαμᾶς ὅπως παραλαβὼν τὴν οἰκογενεῖάν του διευθυνθῆ εἰς τὴν νέαν θέσιν του.

Παράνυμφος τοῦ κ. Σπυρίδωνος Κουμουνοῦρου εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἀρριέττας Βαφειοδάκη ἔστε ὁ κ. Μιμηῆκος Δεληγεώργης, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ αἰοιδίμου πατρὸς του, διατρίβων ἐν Παρισίοις.

ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

Ἐκεῖνο ὅπερ ἦτο πρὸ πενταετίας ἴσως ἀκόμη μονοπώλιον ὀλίγων ἀσκήσεων, φαινομένων ὡς τοιούτων καὶ ἀπὸ τοῦ βαθίσματος καὶ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου καὶ τῆς ἀναβολῆς τοῦ γενείου καὶ τῆς ἀνά χειρας μαγγοῦρας—ἡ **γυμναστικὴ**—κατέστη μετὰ μίαν πενταετίαν ἀπόκτημα ἑκατοστῶν ἑλληνοπαίδων, ἀντικείμενον ἐνδιαφέρον ἅπασαν τὴν κοινωνίαν, προσελκύον καὶ αὐτὰς τὰς ἀθηναίας δεσποίννας καὶ δεσποινίδας, τὰς ἀδελφὰς ἢ μητέρας τῶν γυμναζομένων, ὀφειλούσας ἀπο τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἐπαίρωνται καλλίτερα ὅταν βλέπωσι τὰ τέκνα των κάμνοντα μίαν καλὴν ἀναπτέρωσιν παρὰ ἀπαντῶντα εὐστόχως εἰς τὰς τεχνολογικὰς ἐρωτήσεις τοῦ κ. Δζερῆπῃ! Δυνάμεθα τώρα πλέον νὰ εἰπώμεν ὅτι τὰ θεμέλια τῆς γυμναστικῆς ἐτέθησαν ἤδη· ἀπὸ τοῦδε δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ ν' ἀρχίσωμεν νὰ οἰκοδομώμεν ἐπ' αὐτῆς, ἐξαπλοῦντες, διακλαδίζοντες, βελτιοῦντες, στερεοποιῶντες, πολλαπλασιάζοντες. Δέον εἰς πᾶσαν πόλιν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μεγάλῃ νὰ συστηθῶσι δημόσια Γυμναστήρια, δαπάνῃ τῶν δήμων καὶ ἀρωγῇ τῆς κυβερνήσεως. Οὐδὲν δὲ δημοτικὸν σχολεῖον νὰ ἀνορθοῖ τὸ ἀνάστημά του, χωρὶς νὰ προσαρτᾶται εἰς αὐτὸ αὐτὴ κορυφῶν καὶ ἀλτήρων καὶ διζύγων καὶ μονοζύγων, εἰς ἣν

νά γυμνάζονται οι τώρα πελιδνοί, ώχροί, άδολχοροί, κεκυφότες, μελαγχολικοί παίδες, οι δηλητηριάζοντες τας πρώτας βάρσεις τής ελληνικής πλάσεως, χάρις εις τό έγκλημα, τήν κτηνωδίαν, τήν βαρβαρότητα, τήν προδοσίαν βουλών και κυβερνήσεων, αίτινες αυτό δή τό ζήτημα τής δημοτικής εκπαιδεύσεως ώφειλον να καταστήσουν ζήτημα πάλης, άγώνος, κρίσεων ύπουργικών, άγαιδοκαταδικασμάτων ύπουργικών και διαλύσεων βουλών.

Ποίος τών πολιτευομένων τό έμελέτησε; Ποίος έφάνη και ότι τό έννοει; Έπί του προκειμένου μίαν και μόνην άγούρευσην βαθείαν του ζήτηματος αναλυτικήν έχομεν, από συστάσεως Βουλής και έντευθεν, τήν περιουρήν άγούρευσην του νεωτέρου Δεληγεώργη, φιλοτίμως έγκύψαντος εις ζήτημα, όπερ ετάραξεν άλλοτε τήν Γερμανίαν και ταράσσει τώρα τήν Γαλλίαν, και θα ήνε πάντοτε τό πρώτον ζήτημα επί πολλούς έτι αίώνας, διότι όλος ο άνθρωπος κρύπτεται έν τούτω: έν τή δημοτική εκπαιδεύσει. Βάσις δέ τής εκπαιδεύσεως έσται πάντοτε ή γυμναστική, ο όρεινός περίπατος, ή εκδρομή, ή καλή τροφή τών παιδών, ή ψυχαγωγία, έν μιζ λέξει, τό σώμα και κατόπιν ή γραμματική του Γενναδίου, τό συντακτικόν του Άστωπίου, ο Όμηρος και ή τριγωνομετρία.

Εύτυχώς ήργίσαμεν όλίγον ένεργούντες: όχι βεβαίως διά μιζ, όχι έν μεγάλω σχεδίω, όχι μετ' άποφάσεως, όχι μετ' μεγαλειτέρου ένθουσιασμού, όχι από τών δημοτικών σχολείων εις τ' ά γυμνάσια, άλλ' από τούτων εις εκείνα: έν τούτοις ήργίσαμεν και όταν άργίσωμεν κάτι τι οι Έλληνες βεβαίως δέν θα τό άφήσωμεν εις τό μέσον. Η γυμναστική άκούεται έν Έλλάδι από δεκαπενταετίας: άλλά δέν ήτο ως είπομεν κλάδος παιδαγωγικής: ήτο σχοινοβάσια, τριμπουκισμός, άσικλήκι, ρουσφέτι. Από διετίας μόνον δυνάμεθα να είπωμεν, δόντος με μικράν άφορμήν του κ. Μαυροκορδάτου, επιμεινάντος δέ του κ. Λονδάρδου, άναπτύξαντος δ' έκτακτον ζήλον και ικανότητα του κ. Φωκικανού, και συνεργασθέντων μετ' αυτού φιλοτίμως όλων τών συνεργατών και διδασκάλων ή γυμναστική ήρξαστο γιγνομένη εύπροσωπος, μεταχρυσωθείσα εις τήν άληθώς παιδαγωγικήν διώρυγα, άνεγνωρίστη δέ τούτο εις τ' άσ διπλ' άδη εξετάσεις τ' άσ υπό του κ. Φωκικανού τής παρελθούσης Κυριακής, και τ' άσ υπό του κ. Πύργου χθεσινάς. Έχόρμηεν δέ ήμεεις εξ' έσου διά τε τό άποτέλεσμα τών εξετάσεων και διά τό ένδιαφέρον όπερ εξέδηλώσεν ή κοινωμία. Εύγε! Δέν μάς έλύθουν μόνον τ' άσ Νευρόσπαστα και τ' άσ Ιπποδρόμιον, οι περιπάτοι και τ' άσ κερνεύα, μάς έμειναν άνημμένοι σπινθήρες του άρχαίου Έλληνικού πνεύματος και μεταβαίνομεν φαιδραί εκει παρά τόν Ήλισσόν, εκει πλησίον του άρχαίου Γυμναστηρίου, να ιδώμεν γυμνάζομένην τήν νεολαίαν μας, να ιδώμεν τήν νέαν τροφήν του έλληνισμού βαινούσαν επί τ' άσ προγονικά έχνη, τ' άσ όποια όλίγον έάν σκάψωμεν με τ' άσ χείρας μας θα εύρωμεν εις τούς έσρους εκείνους τόπους, όπου τό γυμναστήριον, νοπα άκόμη, λέγοντά μας: Άκολουθείτε μας!

Ποία δέ εύτυχής σύμπτωση: ώστε οι δύο διευθύνται τών Γυμναστηρίων, Φωκικανός και Πύργος, άθληται τό παράστημα και τόν κορμόν, στρατιώται τό β' άδισμα και τό προστάγμα, να ύπενωμιζώσιν ήμιν άνδρας Έλληνες άρχαίους, οιτίνες βεβαίως ήσαν ύπερτεροι ήμιν όχι μόνον ποιοτικώς, άλλά και ποσοτικώς. Έκεινο όπερ με άνοικτήν καρδίαν ένίοτε βλέπομεν εις τ' άσ στενωπούς τής Πλάκας, νεωτέρους Άτλαντας και Ηρακλείς, ως τόν διπλούν και τριπλούν άνθρωπον και τήν φωνήν Στέντορα άγαπητόν φίλον Άγάπιον, να τούς βλέπομεν συνηνωμένους από κοινού εις τούς δύο

κυβερνώοντας τήν γυμναστικήν, τόν Πύργον και τόν Φωκικανόν. Μετ' αυτού; έν τή κυβερνητική άλλά και τή άθλητική κλίμακι έρχεται ο Τρικούρης, έχων συμπάρεδρον τόν γρανιτόνωτον Ράλλον.

Ο κ. Πύργος έδωσε στρατιωτικώτεραν χροιάν εις τήν διδασκαλίαν του, ένθουμηθείς παλαιά καλά χρόνια καθ' ή έφερε γαλόνια λογίου του ίππικού και τ' άλλα τήν μακροετή εις τήν ξηρικήν διδασκαλίαν του εις πάντα και άκρω δακτύλω γευσάμενον τής ρομαντικής αυτης των ίπποτικών χρόνων άσκήσεως. Μετά στοιχειώδεις έλευθέρας άσκήσεις, οι μαθηται του έτρέπησαν επί άναρχίχσιν ίστού, αίώραν, κλίμακα, άναπτερώσει, μέχρι γιγανταιωρημάτων ειτα περι τ' άσ ζύγα και ειτα εις τ' άσ μονόζυγα μετ' άσ τάχους, μετ' άσ σπουδής, μετ' άσ δεξινότητος, μετ' άσ τέχνης. Και έπειτα διά τών άλτήρων μετ' έπιμονής προδιδούσης μορφωθέντας σιδηρούς μύς και ειτα άσκήσεις στρατιωτικής πρ' ός τύμπανον διμοιρίας, στεφθείσας ύπό πλήρους έπιτυχίας μετ' όλην τήν άτακτον και ένοχλητικήν τοποθέτησιν του είσεύσαντος πλήθους τών θεατών, καταλαξάσας εις εύμορρον μετ' άσ μουσικής παρέλχσιν πρ' ός ύπουργού τής Παιδείας, έκραγείσαι εις τέλος εις δικαίως ζητωκραυγάς, πληρωσάσας όλον εκείνον τόν κόσμον ένθουσιασμού και ζωής, και εις ζωρότερα γενικά συγχαρητήρια τ' άσ διευθύναντι κ. Πύργω, άπολαύσαντι τήν γλυκειάν ήδονήν τών μεγάλων κόπων του.

Η ΠΑΡΙΑΙΣΣΙΑ ΘΑΟΣ

Και έπειτα; Έπειτα, διάλυσις όλου του κατ' άμυρμικιάς, άλύσεις, συμπλέγματα, άνθοδέσμες, κοινότοπον, κύματα, άννεμοστρόβιλον, κόσμου, άλλά διάλυσις διά ποίας όδου; Διά του τριών πήσεων πλάτους παρλισσίου δρόμου, δι' ου έπρεπε να διέλθωσι τό όλιγώτερον είσοσασισήλιον πόδες κοινών θεατών, και ξεχωριστά, ίπποι άξιωματικών, άμαζαι όμογενοών, άμαζαι Κροκαλών, κάρρα καρραγωγέων, διά τής τριών μέτρων πλάτους εκείνης όδου, ήτις συνορεύει πρ' ός τόν Ήλισσόν άφ' ένός, και πρ' ός τόν κήπον του Άπόλλωνος άφ' έτέρου, όστις δέν είναι ο κήπος, άλλ' είναι ή παρλισσία όδός, περιτειχισθείσα και σχηματισθείσα εις κήπον, διά να έλθη έπειτα ο Δήμος να είπη: Ποσα, και να λέγη ο ιδιοκτήτης: Τόσα, τ' άσ όποια να μη θέλη ή να μη δύναται να πληρώση ο Δήμος, να άναγκάσεται δέ ο κόσμος να σταματ' εκει, όπου εκτείνει αυτός ο κήπος τήν άσελγή του γαστέρα, με τήν όποίαν κατεπλάνωσε και κατεπάτησε τήν δημοσίαν όδόν, να σταματ' ως να είναι έν μεγάλη κηδεία, να σταματούν άναμιζ, πεζοί, έριπποι, άμαζαι, κάρρα, παιδιά, δεσποινίδες, γέροντες και άνθρωποι νευρικοί, οιτίνες θέλουν να κάμουν τόν περίπατον αυτών όχι με βήμα κηδείας. Αυτό πλέον άνεγνωρίσθη από έτών ήδη, ιδίως όμως φέτος, ότε και ο πληθυσμός θα ήξήσε και αυξάνει περισσότερο και οι Πατήσιοι ήρημώθησαν και όλα τ' άσ θεάματα εκει συνέρρευσαν, ότι είναι σάνδαλον και άντικείμενον δημοσίας τάξεως, εις ο ώφειλον να έπέμβωσι Νομαρχία, Δήμος, Άστυνομία και αυτό τό Ύπουργείον τών Έσωτερικών, να ρίψωσι τ' άσ επί τής δημοσίας όδου τεί/η του Άπόλλωνος, και άν ύπάρχη άφορμή άσζημιώσεως να δωθή σύμφωνα με τόν περι δημοσίας άνάγκης νόμον, άν δέν ύπάρχη, να μη δωθή τίποτε, διότι δέν πιστεύομεν έδός τόσου πλάτους εκει πλησίον να έσταίνευσεν άνέκαθεν—χωρίς τής έπεμβάσεως του ιδιοκτήτου—εις τρεις πήχεις. Γνωρίζουν να κηρύττουν έτοιμόρροπα πτωχών ανθρώπων σπήτια

και δέν γνωρίζουν να κηρμνίζου υπερβία τείχη μπαίνοντα εις τήν μύτην του δήμου, άλλά περιμένουν να πλουτίση ο δήμος διά να πληρώση δάκτυλον και λίραν τής δημοσίας όδου εις τόν ιδιοκτήτην του δραμοκήπου. Ο δέ κ. Κοσονάκος καταναλίσκει εις παιδαριώδη τήν παλληκαρωσύνην του και δέν τίθεται επί κεφαλής δέκα έργατών, να τόν κηρμνίση τόν κήπον και ν' άποδώση τ' άσ τής όδου εις τήν όδόν.

ΟΙ ΛΑΒΕΛΦΟΙ ΜΑΣ !!!

Έκτός τών άλλων προπαρασκευών, αίτινες πρ' ός ήμερών έγένοντο έν τή πρωτεύουτ' τής Βουλγαρικής ήγεμονίας πρ' ός πανηγυριστήν τής στέψσεως του Τσάρου, οι περι τόν άνθηγεμόνα στρατηγόν Κάουλιδαρ έφρόντισαν να περιτυλλέξωσι 500 περίπου περιτρίμματα του βουλγαρικού όχλου και άναβαπτίσαντες αυτά έν τή μακεδονική καλυμδήθρα ν' άποδώσωσι αυτοίς τήν ιδιότητα προσείσεως του μακεδονικού λαού και να ύπαγορεύσωσι τοίς άρχηγόις αυτών τό μάθημα, όμερ μετ' άσ τινες ήμέρες έν επιστημότητι ώφειλον να έπαναλάβωσι. Και δ' ή, οι 500 αυτοί Μακεδόνες (!) συνήλθον κατ' άσ τήν ήμέραν τής στέψσεως του Τσάρου ύπό τ' άσ παράθυρα του οικου του άνθηγεμόνος στρατηγού Κάουλιδαρ, εκει δέ εις εξ' όνόματι τής σεβαστής ταύτης όμνηγύρεως προσεφώνησε τ' άσ στρατηγ' και παρεκάλεσαν αυτόν να διαβιάση εις τόν αυτοκράτορα πασών τών Ρωσίων τ' άσ εύχάς του Μακεδονικού λαού (sic) μετ' άσ τής παραλήσεως όπως ή Α. Α. Μ. ο Τσάρος φροντίση περι τής όσον ένεστι ταχύτερας ένώσεως τής Μακεδονίας μετ' άσ τής μητρός Βουλγαρίας!!!

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ιδ. άριθ. 487)

Ένωμφεύθη έν Βαταυία έν ήλικία τριάκοντα πέντε έτών μετ' άσ μονογενοūs θυγατρ' έμπόρου, ου έγενόμην συνέταιρος. Άπέκτησα δύο τέκνα, τ' άσ όποια άπόλεσα: ή σύζυγός μου επίσης άπεβίωσε. Πάντοτε έξακολούθω έμπορευόμενος και εύχαριστούμαι. Δύναμαι ν' άποσπρωθ' ν' ύν μετ' άσ περιουσίας δύο εκατομμυρίων, ίσως και περιπλέον: δέν είνε μεν αυτη μεγάλη, άλλ' είναι τι. Δέν άποσύρομαι όμως, θέλω να έργασθ' άκόμη, άδιάφορον, έκαστος έχει τ' άσ έξεις του.

Ένεκα τών συμφερόντων του οικου μου ήλθον εις Ευρώπην.

Δέν ήθέλησα να επιτρέψω εις Γκιεανίαν χωρίς να πληρωφωρηθ' έν έχω συγγενείς έν Γαλλία και χωρίς να ιδ'ω αυ-

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΕΝ ΚΟΡΙΝΘΩ

(ΑΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κόρινθος, 26 Μαΐου.

Πρ' ός πέντε ήμερών άρίεστο ένταύθα νέος τις όνομαζόμενος Γρηγόριος Κ. Άντωνιάδης, φοιτητής τριετής τής φιλολογίας καταγόμενος έν Θεσσαλονίκη: ούτος ήν υίός, ως λέγουσι καλής οικογενείας, περιπεσών ύπως ένεκα ραδιουργιών εις τήν δυσμένειαν του πατρός του έστερήθη παντελώς τής βοηθείας τούτου: μη δυνάμενος δέ να συντηρηθ' εις Άθήνας άπεφάσισε να έλθη ένταύθα, να ζητήση θέσιν διερμηνέως παρά τή εταιρία του Ισθμού, άλλ' άποτυχών διέμενεν εις τό ξενοδοχείον του «Ισθμού» ευρισκόμενος εις έλλειψιν χρημάτων, λαθών φαίνεται και άπελιστικήν έπιστολήν του πατρός του, τής όποίας τεμάχια έβρον έντός λεκάνης: δέν ήδυνήθησαν δέ, να τ' άσ συναρμολογήσωσι και ιδ'ωσι τό περιεχόμενον αυτης, φαίνεται λοιπόν ότι αυτη ή έπιστολή συνετέλεσεν ουκ όλίγον εις τήν φρικώδη αυτοκτονίαν—ο νέος ούτος ήτο 20—25 έτών, μετρίου άνυστήματος, πρόσωπον ωραιότατον, φυσιογνωμίαν γλυκειαν και έν γένει τό ύψος του εύγενές.

Χθές λοιπόν περι τήν 1 μ. μ. μετέβη εις τό δωμάτιόν του να κοιμηθ' ή, μετ' ένός δέ τετάρτου ύπνου τεταραγμένος εξύπνησεν εις τό αυτό δέ δωμάτιον έκουμάτο και άλλος τις: πάλιν δέ κοιμηθείς μετ' άσ τετάρτων ύπνον ήγέρθη τεταραγμένος και έρωτήσας τί ώρα ήτο έλαβε χαρτίον και έγραψεν, έν τ' άσ μεταξύ ο σύνοικός του εξήλθεν έξω, μετ' άσ ημήσειαν δέ ώραν εύρέθη ύπό του ξενοδόχου φονευμένος διά ρεβόλβερ, κρατών αυτό εις τήν δεξιάν του χείρα και τό όποιον ειχεν εκκενώσει ένός του στόματός του, πάραυτα δέ ειχεν εκπνεύσει: άφρονον αίμα έρρευσεν, καταπλημυρησαν

τούς, έν τοιοούτοι ύπάρχουσιν. Εύκόλως δέ έμαθον ό,τι έπεθύμου.

Μετ' άσ τινα στιγμήν σιωπής εξήκολούθησεν.

— Έξάδέλφ' μου, είσθε εύγενής γυνή και καλή μήτηρ: έπρεπε να είσθε εύτυχής, άλλά δέν είσθε.

Η Κεκιλία συνεκράτησεν άναστεναγμόν, ήρυθρίασε και έταπεινώσε τούς οφθαλμούς.

Ο Φίλιππος Δεδιλλιέρ εξήκολούθησεν.

— Συγχαρησάτε μοι, διότι σ' άσ όμιλησα ούτω μετ' άσ κρηρσίας όλίγοι ίσως άποτόμου. Γνωρίζω τί είνε και τί θέλει ο κ. βαρόνος Δεσιμαίζ. Παρουσιάσθη ένώπιόν σας μετ' άσ τής βεβαιότητος του να μη άπαντήσω τόν σύζυγόν σας, διότι δέν επιθυμ'ω διόλου να κάμω τήν γνωριμίαν του.

Άς όμιλήσωμεν λοιπόν διά σας. Έχετε δύο τέκνα, δύο υίους: άλλ' έγώ ένδιαφέρομαι διά τόν έγγονον τής Βέβρας Δεδιλλιέρ. Είνε χαριέστατος ο νεαρός μαρκήσιος Δεσαμαράνδ.

— Ω! ναι, είπε ζωηρώς ή Κεκιλία, και όταν θα τόν ιδήτε...

— Τόν είδον, έξάδέλφ' μου.

— Είδετε τόν Παύλον;

— Μάλιστα.

— Πο'υ λοιπόν;

— Είς τό οικοτροφείόν του. Μη δυσαρεστήσθε, έξάδέλφ' μου, ένόμισα ότι ώφειλον κατ' άσ πρώτων να επισκεφθ'ω

Όλα τὰ βούχα τῆς κλίνης εὐρέθησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης τρεῖς ἐπιστολαὶ ἢ μὲν μία πρὸς τὸν Ξενοδόχον, δι' ἧς τὸν παρεκάλει νὰ μὴ ἐρωτήσωσι τὰ αἴτια τῆς αυτοκτονίας του, νὰ πωλῆσῃ τὰ πράγματά του διὰ νὰ πληρωθῇ διὰ τὸ ἐνοίκιον καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ του καὶ νὰ ἀποστείλῃ τὰς δύο ἄλλας ἐπιστολάς τὴν μὲν πρὸς τὸν πατέρα του, τὴν δὲ διπλωμένην ἐν εἴδει κυλίνδρου περιέχουσαν καὶ ἄλλας ἐπιστολάς ἐντός, ἀπευθυνομένας; ἀπρὸς τὴν Κυρίαν Ἐλένην Βερνακιώτου παρὰ τῷ Ἀρσακίῳ» ἐν ὑστερογράφῳ δὲ εἶ: τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ξενοδόχον ἔλεγεν ὅτι τὸ ρεβόλβερ ἀνήκει εἰς τὸν ταγματάρχον! (δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομά του) ἔμενε δὲ εἰς τὸ αὐτὸ Ξενοδοχεῖον καὶ οὗτος; τὰς ἐπιστολάς παρέλαβεν ὁ κ. Εἰρηνοδίκης, δὲν εὐρέθησαν δὲ ἐπ' αὐτοῦ οὔτε ἐν λεπτόν· περὶ τὴν 8ην δὲ ὡραν τὸν μετέφερον ἐντός ἀθλήου κάρρου εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ἐνθα τὸν ἀφῆκαν ἐξωθεν, σήμερον δὲ τὴν πρωίαν γενομένης νεκροψίας ἐβεβαίωθη ὅτι ἡ σφαῖρα δὲν ἐξῆλθε τῆς κεφαλῆς, ἀλλ' εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου, τὸν ἐνταφίασαν δὲ ἐξωθεν τοῦ περιτειχίσματος τοῦ νεκροταφεῖου.

II

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΩΔΙΚΕΙῳ

Ὁ Γεώργιος Παναγιωτόπουλος ἢ Ἀράπης ἐξ Ἀθηνῶν, εἰκοσιδύο μόλις ἐτῶν, κατηγορεῖται ἐπὶ ἀναιρέσει. Τὴν νύκτα τῆς 9—10 Μαΐου 1881 συνδισκεδάξεν ὁ κατηγορούμενος ἐφ' ἀμάξης μετὰ φίλων μετὰ προηγουμένης ἐπισκέψεως ζυθοπωλείων καὶ οἴνοπωλείων περιήλθεν εἰς κατάστασιν ἐνδιαφέρουσαν. . . τὴν δικαιοσύνην, πρὸ τῆς ὁποίας σήμερον παρίσταται ὑπόδικος.

τὸν Παῦλον Σαμαράνδ. Ἄγνοεὶ ὅτι εἰμὶ συγγενῆς του, μόνον εἶπον αὐτῷ ὅτι ἤμην φίλος τῆς μητρὸς του. Συνμιλήσαμεν πλέον τῶν δύο ὡρῶν, καὶ χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ, τὸ ἀγαπητὸν παιδίον μου ἔδωκε πληροφορίας τινάς, τὰς ὁποίας δὲν ἐγνώριζον. Θέλετε νὰ μάθητε ποῖαν ἐντύπωσιν μοι ἐνεποίησεν ὁ υἱὸς σας, ἐξαδέλφη μου; Μὲ κατέβληξεν. Ἡ ἀγάπη του πρὸς σὰς δὲν εἶνε συνήθης, εἶνε λατρεία! ἀγαπᾷ πολὺ ἐπίσης τὸν μικρὸν ἀδελφόν του ὅσον δὲ διὰ τὸν κ. Δεσιμαίτζ. . .

— Ὡ! κύριε, κύριε! διέκοψεν ἡ Κεκιλία διὰ φωνῆς ἰκετευτικῆς.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ σὰς εἶπω, διατί ἤλθον πρὸς συνάντησίν σας. Εἶσθε σεῖς καὶ ὁ υἱὸς σας, οἱ μόνοι μου συγγενεῖς, πᾶσα ἡ οἰκογενεῖά μου· ἐάν ἔχητε ἀνάγκην ἀληθοῦς φίλου, ἐξαδέλφη μου, οὗτος εἶνε ἐνώπιόν σας· εἶμαι ὑπὸ τὴν διάθεσίν σας, ἐάν ἡ ὑπερηφάνεια ὑμῶν ἢ κάνεις ἄλλος λόγος δὲν σὰς ἀναγκάζῃ νὰ ἀπωθήσῃτε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποῖαν τείνω πρὸς σὰς.

Τῆς Κεκιλίας τὸ ὄχρον καὶ ὠραῖον πρόσωπον κατέκλυον τὰ δάκρυα.

— Ὡ! ἐξαδέλφῃ μου, ἐξαδέλφῃ μου, εἶπεν αὕτη μετ' ἀπειρηγᾶτου τόνου.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ κ. Δεσιλλιέρ. Τώρα, εἶπατέ μοι τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν καὶ τοῦ Παύλου Σαμαράνδ.

Διήρχετο ἡ ἀμαξία ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Ἐρας», ἐξω τοῦ ὁποίου ἴστατο ὁ παθὼν Παναγῆς Βουλγαράκης, τυπογράφος, φίλος τῶν ἐφ' ἀμάξης· εἰς ἐξ αὐτῶν προσκαλεῖ τὸν παθόντα· ὁ κατηγορούμενος ὑβρίζει τὸν παθόντα, ἡ ἀμαξία προχωρεῖ εἰς παντοπωλεῖον, ὅπου μετ' ὀλίγων καταρθάνει ὁ παθὼν ζητῶν ἐξηγήσεις καὶ προκαλεῖ. . . μίαν πληγὴν δι' ἐγχειριδίου εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῶν πλευρῶν ἐκ μέρους τοῦ κατηγορουμένου, ἧτις μετὰ εἰκοσιεῖς ὥρας ἐπιφέρει τὸν θάνατόν του.

Ταῦτα πάντα συνέβησαν χωρὶς πολὺν κόπον· ὁ παθὼν ἐρωτᾷ ἀγὰ τί μὲ ὑβρίζεις; ὁ κατηγορούμενος πιδᾷ ἀπὸ τὴν ἀμαξίαν, τρέχουν οἱ παρόντες· νὰ τὸν κρατήσουν, ἀλλ' εἶνε ρωμαικιότερος, ἀποσπᾶται, καὶ φέρει ὀρηκτικὸν τὸν γρόνον του πρὸς τὸν παθόντα· ὁ παθὼν νομίζει ὅτι ἐδέχθη ἀπλουστάτα γρόνον μετ' ὀλίγων τὰ αἵματα τὸν ἐξάγουν τῆς ἀπάτης του. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ φονεὺς ἀναδιβάλλεται ὑπὸ τῶν φίλων του εἰς τὴν ἀμαξίαν του, ἐξακολουθεῖ τὰ τραγούδια του, διακόπτεται ὑπὸ ἔμετου κτλ. κτλ.

Τούτῳ χριστον ἡ ὑπεράσπισις τείνει νὰ παραστήσῃ τὸν κατηγορούμενον ὡς περιελθόντα, ἔνεκα τῆς μέθης, εἰς παντελῆ σύγχυσιν τῶν φρενῶν· ὑβρίζει, λέγει, ἀνεξαιρέτως ὁσους συνήντα καθ' ὁδόν, ἐν οἷς καὶ τὸν ἀδελφόν του, κατηλιώτατα. Ἐποδοθεῖται δ' ἐν μέρει καὶ ὑπὸ τῶν δύο πρώτων μαρτύρων τῆς κατηγορίας, τῶν ἰποῖων ὁμοῦ αἰ σημερινὰ καταθέσεις εἶνε ἀμφιβόλου πίστεως. Ἐνθ' ἀφ' ἐνός ὁμολογοῦσιν ὅτι δὲν ἐνθυμοῦνται σχεδὸν τίποτε, ἀφ' ἐτέρου προσπαθοῦσι νὰ ἐπαναλαμβάνωσιν, ὡς ἐπωδοί, μετὰ πλείστων λεπτομερειῶν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦτο μεθυσμένος· ἀποσιωπῶσι δὲ τὰ περὶ τῆς ζωηρότητος τῶν ἀνταλλαγιστῶν ἐκτέρωθεν ὑβρεων καὶ τοῦ μπάτσου, τὸν ὁποῖον ἔφαγεν ὁ κατηγορούμενος ἀπὸ τὸν παθόντα· αὐτὰ κατετέθησαν ὑπὸ τοῦ ἀμαξηλάτου.

Ἐκ τῆς ἀπορρέουσας τῶν κκ. ἐνόρκων θὰ πληροφορηθῶμεν

— Ἄ! εἶσθε ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ! ἐπερῶνησεν ἡ βαρόνη μετὰ τινος ἐξάδελφου.

— Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν ταύτην, ὑπέλαβεν ὁ κ. Δεσιλλιέρ γλυκὰ μειδιῶν.

— Οὐδὲν δύνασθε ὑπὲρ ἐμοῦ νὰ πράξητε, ἐξαδέλφῃ μου, διότι οὐδὲν νῦν δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην μου· ἀλλὰ ὁ Παῦλος, τοῦ ὁποίου εἶσθε ὁ μόνος συγγενῆς, ὁ Παῦλος ἔχει ἀνάγκην ὑμῶν!

Καὶ ἡ Κεκιλία ἀφηγήθη τῷ κ. Δεσιλλιέρ τὸν ὀδυνηρὸν βίον, ὃν διάγει, ἀφ' οὔτου ἐνυμφεῦθη τὸν κ. Δεσιμαίτζ, καὶ τελευταῖον τοὺς ἀνταλλαγθέντας τὴν πρωίαν μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της λόγους.

Μακρὰ ἐπηκολούθησε σιωπὴ. Ὁ κ. Φίλιππος Δεσιλλιέρ διελογίζετο.

— Βλέπω ὅτι εἶσθε γενναία! Ὅθ' ἔχητε θάρρος νὰ ὑποστήτε μεγίστην τινὰ θυσίαν;

— Ἄ! τί δὲν θ' ἐπρακτοῦν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ μου!

— Τότε δὲν θ' ὀπισθοδρομήσητε πρὸ οἰασθῆναιτε θυσίας;

— Ὑπὲρ τοῦ μέλλοντός του;

— Μάλιστα, ὑπὲρ τοῦ μέλλοντός του.

— Ποῖαν λοιπὸν θυσίαν ὀφείλω νὰ κάμω;

— Νὰ ἀποχωρισθῆτε τὸν Παῦλον.

— Ὡ! εἶπε.

Καὶ κατέστη κάτωχρος.

κατὰ πόσον ἡ τότε μέθη τοῦ κατηγορουμένου ἠδυνήθη νὰ τὸν εὐεργετήσῃ σήμερον. Ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν δύναμαι καλὰ καλὰ νὰ χωνεύσω ὅτι μὲ ὀλίγον κρασί εἰς τὸ στομάχι· καὶ μὲ ἓνα μαχαίρι εἰς τὴν ζώνην τότεν εὐκολα δύναται κάνεις νὰ ἱκανοποιήτῃ τὴν παλληκαριά του, — καὶ βρῖθῃ τὸ πινάκιον τοῦ Κακουργωδικείου ἀπὸ τοιαύτας δίκας —, καὶ τότεν εὐκολα νὰ τοῦ λέγῃ ὑστερον ὁ νόμος: Ἄφένονται σοι αἱ ἀμαρτίαι!

II ΛΗΣΤΕΙΑ ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

Ἄναγιγνώσκωμεν ἐν τῇ «Ἀρμονίᾳ» :

Τὸ ἐν Κουλουκίῳ δράμα ἔληξε τῇ 11 τῆς νυκτὸς τοῦ παρελθ. σαββάτου πρὸς τὴν κυριακὴν ὡς συνήθως τὰ τοῦ εἴδους αὐτοῦ λήγουσιν, ὁπόταν καλῶς ἐκτελῶνται διὰ τῆς ἀποτίσεως δηλονότι τῶν ἀπαιτηθέντων λύτρων ὑπὸ τῆς συμμορίας τοῦ Τριτίτογλου καὶ τῆς ἀπολύσεως τῶν αἰχμαλώτων εἰς ἀπόστασιν 8 περίπου ὡρῶν ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς ἀπαγωγῆς.

Καὶ οὕτω συμμορία 32 κακούργων, φέρουσα 12—13,000 μετρητίων, τὸν ἰδρώτα τῆς ἐργασίας τῶσων τιμῶν ἀνθρώπων, ἀπέρχεται ἀτιμώρητος, μέχρις ὥρας τουλάχιστον, εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ Κελεμεβσιῶν ὄρους Πενταδάκτυλος (Μπέε βαρμάκ), ἵνα καυχήθῃ ἴσως μετ' οὐ πολὺ ἐν ἀφθόνοις σπονδαῖς ρακῆς καὶ ἴχοις βαγλαμά, ὅτι διεπράξατο μίαν τῶν θρασευτέρων ληστειῶν, αἵτινες ἀπὸ Κατιρτζῆ-Γιάννη μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἀναφέρονται ἐν τοῖς περὶ ληστείας χρονικοῖς.

Ἀκόμη δὲν συνήλθομεν ἐκ τῆς προξενηθείσης καταπλήξεως, καὶ ἐνθ' ἀπετελοῦμεν δικαίως ὑπὸ τὰς θλιβεράς ἐντυπώσεις τοῦ ἐν Κουλουκίῳ συμβάντος, νέον καὶ ἐπίσης θρασὺ ληστρικὸν κατόρθωμα ἀγγέλλεται ἡμῖν ἐξ Ἐρέσου.

— Τοῦτο σὰς τρομάζει, ἐννοῶ, ὑπέλαβεν ὁ κ. Δεσιλλιέρ, ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἐν τῷ βίῳ ἀνάγκαι ἃς πρέπει νὰ ἀποδεχόμεθα. Ὁ Παῦλος θὰ ἦνε ὁ υἱὸς μου καὶ θὰ σχηματίσῃ περιουσίαν, σὰς τὸ ὑπόσχομαι. Μετὰ τινὰ ἔτη θὰ ἐπανέλθῃ πλησίον σας πλούσιος, εὐτυχῆς, ἔχων τὴν πείραν τοῦ βίου, καὶ ἴα δυνήθῃ τότε νὰ λάβῃ ἐν τῇ κοινωσίᾳ, ἧτις μεταμορφοῦται τὴν θέσιν καὶ τὸν βαθμὸν, αἴτινα ἀνήκουν εἰς πάντα νοήμονα ἄνθρωπον, ὅστις θέλει νὰ ἦνε ὠρέλιμος εἰς τὴν χώραν του.

Ἡ βαρόνη ἦτο λίαν ἀναποράσιτος. Ν' ἀφήσῃ τὸν υἱόν της νὰ μεταβῇ τοσοῦτον μακρὰν! Καὶ ἠθθάνετο ἐν ἑαυτῇ νέους φόβους, ἄλλας ἀνισυχίας.

Ὁ κ. Δεσιλλιέρ προσέθεσεν ἀκόμη λόγους τινας οἵτινες διεσκεδάσαν τοὺς τελευταίους δισταγμούς τῆς μητρὸς.

— Μάλιστα, μάλιστα, εἶπεν, ἔχετε δίκαιον· ὀφείλω νὰ τὸν ἀπομακρύνω· εἶνε ἀνάγκη σκληρὰ εἰς ἡν ὀφείλω νὰ ὑποκύψω θὰ κλαίω τὴν ἀπουσίαν του, ἀλλὰ τουλάχιστον θὰ ἦμαι ἡσυχος. . . Σὰς παραχωρᾷ τὸν υἱόν μου· μάλιστα συναινῶ, θὰ τὸν παραλάβητε. Ὅθ' ἔχω τὴν γενναϊότητα. . . Ὡ! ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας του! . . .

— Ὅθ' ἀναχωρήσωμεν μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

— Τόσον γλιγῶρα!

— Μὲ περιμένουν ἀνυπομονῶς ἐν Βαταυίᾳ.

— Δὲν θὰ τὸν ἀγαπᾷτε πολὺ;

— Ὡς υἱόν μου.

Ὁ πονηρὸς καὶ ἀδάμαστος γερολήσταρχος Ἀνδρέας, ὅστις εἶχε κατ' αὐτὰς μικρὸν λησμονήτῃ, ἐλλοχεῖον μετὰ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας Ἐρέσου καὶ τῶν δασωδῶν ὄρεων τοῦ Κιρκινισέ, ἐκαραδόκει, ὡς φαίνεται, εὐκαιρίαν πρὸς καλὴν τινα λείαν. Ἡ περίστασις ἦν ἤδη κατάλληλος· πάντων ἡ προσοχὴ ἦν ἐστραμμένη πρὸς τὴν διαφεύγουσαν συμμορίαν τοῦ Τριτίτογλου, ἄπασαι σχεδὸν αἱ ἐνέργειαι εἶχον περιορισθῆ εἰς τὴν σύλληψιν τῶν διὰ χυροῦ πεφορτωμένων 32 Ζεϊβέκων τοῦ Παρί. Στρατιῶται καὶ χωροφύλακες, ἰππεῖς καὶ πεζοὶ εἶχον τραπεῖ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν αἰχμαλωτησάντων τοὺς ἐπιβάτας τῆς «Βελλόνα», ὅτε περὶ τὴν 7 1)2 μ. μ. τῆς Τρίτης 17 τρέχ. ὁ ἐκ Σάμου γηραιὸς λήσταρχος ἀναφανείσ ἐπὶ τῆς μετὰ Ἱ. Ἀγιασουλουκίου καὶ Κιρκινισέ ὁδοῦ συνέλαβεν ὁλόκληρον συνοδίαν χωρικῶν, ἐπιστρεφόντων ἐκ τῶν ἀγρῶν τῶν μετὰ τῶν ὁποίων ἐκλέξας δύο τῶν πλουσιωτέρων ἀπήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὰ ὄρη.

Οἱ δυστυχεῖς ἐφ' ὧν ἔπεσαν ὁ κλῆρος οὗτος ὁ ἀπαίσιος, εἰσὶν ὁ Καδζῆ Μανώλης Πανέογλου καὶ ὁ Χ. Μπουμπές μετὰ τῆς μικρᾶς θυγατρὸς αὐτοῦ, παρ' ὧν ζητοῦνται λύτρα 2,000 λίραι.

Ὁ Μουδῆρης Κιρκινισέ πληροφορηθεὶς τὸ γεγονός ἀπέστειλε παράυτα πρὸς καταδιώξιν τῆς συμμορίας τὴν ὑπ' αὐτὸν μικρὰν δύναμιν, εἰδοποίησε δὲ καὶ τὸν ἐν Ἀγιασουλουκίῳ λογιάν τῆς χωροφυλακῆς ὅστις ἐξῆλθεν ἐπίσης μετὰ 4 χωροφυλάκων. Ταῦτα δὲ διεμνησθήσαν καὶ ταῖς ἐν Νέα Ἐρέσῳ ἀρχαῖς. Τέλος καὶ ἐντεῦθεν ἀπεστάλη δι' ἐκτάκτου ἀτμαμαξοστοιχίας εἰς Ἀγιασουλουκίον ἀπόσπασμα ἐκ 40 ἀνδρῶν. Κατὰ νεωτέρας καὶ αὐθεντικᾶς εἰδήσεις ἃς ἐξ Ἀγιασουλουκίου ἐλάβομεν χθὲς 4 μ. μ. οἱ λησταὶ ἀπέλυσαν τὸν ἓνα ἐκ τῶν αἰχμαλώτων Χ. Μπουμπές μετὰ τοῦ θυγατρίου του. λαβόντες γενναῖον χρηματικὸν ποσόν, ἀποσυρθέντες δὲ εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κετσέ-Καλέ παρὰ τὸ Κοσβουνάριον ζητοῦσιν ἐτι λίρας ὀθ. 600 διὰ τὸν Χ. Μανώλην ὅστις εἶναι ὁ πρὸ 2

— Καὶ ὁ Παῦλος θὰ σεβασθῇ καὶ θὰ σὰς ἀγαπήσῃ ὡς πατέρα του.

Αἱ τρεῖς ἡμέραι παρήλθον ταχέως.

Ἡ Κεκιλία κρατοῦσα τὸν νεαρὸν υἱόν της ἀπὸ τῆς χειρὸς συνώδευσε τὸν κ. Βιλλιέρ καὶ τὸν ἀγαπητὸν της Παῦλον μέχρι τοῦ γραφείου τῶν δημοσίων ὀχημάτων.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς ὑπῆρξε συγκινητικὸς, ἐκλαυσαν πολὺ. Τὴν ἐσπέραν ἡ Κεκιλία εἶπεν εἰς τὸν σύζυγον της.

- Ὁ Παῦλος ἀνεχώρησε.
- Ποῦ; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος μετ' ἀδιαφορίας.
- Εἰς Ὀκεανίαν.
- Ἄ! Καὶ τί μέλλει νὰ πράξῃ ἐκεῖ;
- Νὰ μάθῃ μίαν τέχνην.

ΚΑ'

ΕΝ ΒΑΤΑΥΙΑ:

Διέλθωμεν διάστημα δωδεκαετής.

Ἡ Κεκιλία μένει χήρα τὸ δεύτερον. Ὁ βαρόνος Δεσιμαίτζ ἀπεβίωσεν ἐν παραλυσίᾳ τοῦ ἐγκεφάλου· αἱ καταχρήσεις τὸν ἐφόρευσαν. Μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν, ἔμεινεν εἰς τὴν χήραν καὶ τὸν υἱόν της ὀκτὼ χιλιάδων φράγκων πρὸσόδος. Τὸ εἰσόδημα τοῦτο εἶνε ὀλίγον.

Ἐὰν ἐξῆς τοῖα ἢ τέσσαρα ἔτη περιπλέον, ὁ βαρόνος Δεσι-

1)2 ετών συλληφθείς υπό τῆς συμμορίας τοῦ Κιούρτ-Όσμάν καὶ διαφυγών.

Ἄριθ. 4584.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Ἀγγλοποιεῖ,

Ὅτι καθόλουτινες χάριν ἰδίων σκοπῶν καταστρέφουσι τὰς πανταγοῦ τῆς πόλεως τοποθεσίας κρήνας, μέχρι δὲ τοῦδε ἀπὸ μικροῦ ἀνηγγέλθη εἰς τὸ ὑδραυλικὸν γραφεῖον τοῦ Δήμου, ἡ καταστροφή δεκαπέντε κρηνῶν ἐκ τῶν ἐσχάτως τοποθετηθεισῶν περὶ τούτου εἰδοποιήθη ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐνταῦθα Διοικητικῆς Ἀστυνομίας· ἐπειδὴ δὲ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ Ἀθηναίων δὲν ἔχει, ὡς γνωστὸν, ἀστυνομικὰ καθήκοντα, ἡ Διοικητ. ἀστυνομία φυσικῶ τῷ λόγῳ δὲν ἐπαρκεῖ ὅπως προλαμβάνῃ τοσαύτας κλοδοῦλους πράξεις, ἀφορώσας εἰς ἐκλογικῶς σκοποῦς, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ φερούσας μεγίστην ζημίαν εἰς τοὺς κατοικοῦς τῆς πόλεως καὶ μάλιστα εἰς καιρὸν θέρους, παρακαλοῦνται οἱ συμπολίται ἡμῶν, ὅπως, συντρέχοντες τὴν δημοτικὴν ἀρχήν, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ ἔχουσι δικαίωμα καὶ καθήκον, ἐπιβλέπωσι τὴν ἀσφάλειαν τῶν κρηνῶν καὶ καταγγέλωσι ἡμῖν τοὺς δράστας τῶν ἀνωτέρω πράξεων.

Μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐτέρα καθόδοις πράξις ἐνηργήθη εἰς τὸ δημοτικὸν ὑδραγωγεῖον περὶ τὸ Ἀμαρούσιον, ἐξ ἧς ἐθολώθη τὸ πόσιμον ὕδωρ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐλήφθη περὶ τούτου ἡ δέουσα πρόνοια, ὅπως ἐπιτηρεῖται τὸ ὑδραγωγεῖον.

Ἀθῆναι τῆ 26 Μαΐου 1883.

Ὁ Δήμαρχος
Α. Ε. Σούτζος.

μαῖζ δὲν θ' ἄφινε τὴν σύζυγον καὶ τὸν υἱὸν του. Καὶ ἴσως τοῦτο θ' ἀπέβαινε εἰς καλὸν τοῦ νεανίου, ὅστις ἠναγκασμένος νὰ ἐργάζηται, ἵνα ἐπαρκῆσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας του, ὁ Λέων Δεσιμαῖζ, δὲν ἤθελε ν' ἀποκτήσῃ ἕξις τῆς σκηνῆς καὶ τῆς ἡδοναίας, θὰ ἠδύνατο εὐκόλως ν' ἀποφύγῃ ἐπικινδύνους τινας συναστροφὰς καὶ τὰς ἐπιβλαβεῖς συνουσίας τῶν ἀεργῶν.

Ἡ φύσις τοῦ Λέοντος ἦν ἐκ γενετῆς κακὴ ὁμοιάζε τὸν πατέρα του. Μήτην ἡ Κεκιλία προσεπάθησε νὰ ἐπνεύσῃ αὐτῷ ἀγαθὰ αἰσθήματα· δὲν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ ἡ γόνιμος γῆ διὰ τὸν ἀγαθὸν σπόρον.

Ποία διαφορὰ μεταξὺ Λέοντος καὶ Παύλου. Δὲν ὁμοιάζον διόλου! Ἡ φύσις ἐδῶκεν εἰς τὸν πρωτότοκον ὅ,τι ἠρνήθη εἰς αὐτόν. Πόσον ἀνυπομόνως ἀνέμενε μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου τῆς. Καὶ μὲ πόσῃ χαρὰν τὴν ἀνεγίνωσκεν.

Ἐν Βαταυίᾳ ὑπῆρχε μεγάλη ἐργασία.

Ἐξ ὧν τῶν μερῶν τοῦ κόσμου καὶ ἐξ Εὐρώπης ἰδίως ἤρχοντο πολυάριθμα πλοῖα ἀνήκοντα εἰς μεγάλους ἐμπολιστάς. Νέα καταστήματα, νέα πρακτορεῖα ἀποκαθίσταντο καὶ εὐμερῶν, ἐνῶ τὰ πρὸ πολλοῦ ἀποκατεστημένα ἐπλούτου ἐντάκτως.

Ἀπὸ πέντε ἡδὴ ἐτῶν ὁ Παῦλος Σμαρὰνδ ἦτο ὁ τέταρτος συνέταρος τοῦ οἴκου τοῦ ἐξαδέλφου του, οὗ ἡ εταιρικὴ ὑπόγραφὴ ἦν Φίλιππος Δεβιλλιέρ καὶ Σα.

Ὁ κ. Δεβιλλιέρ λίαν γνωστὸς καὶ ἀπὸ πολλοῦ διατελῶν

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Κων/πολις, 7 Ἰουνίου. Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἀσχολεῖται σχεδὸν καθ' ἐκάστην περὶ τοῦ ζητήματος τῶν εἰσκατέων ἐν Ἀρμενίᾳ μεταρρυθμίσεων, ὧν τὸ σύνολον δὲν ἀπερῆσθη εἰσέτι. Βεβαίωται ἐν τούτοις ὅτι πολλοὶ διοικηταὶ χριστιανοὶ διορισθήσονται εἰς Ἀρμενίαν.

Βεβαίωται ἐπίσης ὅτι ἡ Πύλη θέλει ἀπευθῆναι πρὸς τὰς ὑπογραψάσας τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου Δυνάμεις διακοίνωσιν διαλαμβάνουσαν κατ' οὐσίαν ὅτι τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μεταρρυθμίσεων χρῆσθῆσιν δαπανῶν μεγάλων, ἡ Πύλη παρακαλεῖ τὰς Δυνάμεις νὰ τακτοποιήσωσι τὰ ὑπὸ τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου ἀπορρέοντα οικονομικὰ ζητήματα.

Ἀλεξάνδρεια, αὐθιμερὸν. Ὁ Καδρὴ πασᾶς ἀνεχώρησε. Τὸ στρατοδικεῖον κατεδίκασεν εἰς θάνατον τὸν Σολεῦμάν, ἀρχηγὸν τῶν ἐμπροσθέν τῆς Ἀλεξάνδρειας, καὶ εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα 18 ἀξιωματικῶν· συνενόχους τοῦ Σολεῦμάν.

Παρίσιος, αὐθιμερὸν. Ἑλληνικὸν δάνειον 427. Γαλλικὴ ράντα (rente) 108,40. Τουρκικὸν δάνειον 11,40. Ἡνοποιημένον αἰγυπτιακὸν 369,25. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνο 25,30.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Στρατιώτης τις τοῦ πεζικοῦ μεταβάς εἰς τὴν ἐν Ἀμπελοκήποις ἐγειρομένην ἀποθήκην τοῦ Σπύρου Πυρρῆ ἔλαβεν ἐκ τινος κιβωτίου τοῦ ἐπιστάτου σήμερον τὴν πρωίαν τρία ὄβραγμα, ἐν 25δραχμον καὶ 1.60 εἰς χαλκόν, ἐν ζεῖγος

εἰς ἄμεσον σχέσιν μετὰ τῶν Βουγγασιῶν ἐποιεῖτο κατ' ἔτος μέγιστα κέρδη δι' ἀνταλλαγῆς προϊόντων τοῦ ἀρχαίου κόσμου μετ' ἐκείνων τῶν ὠκεανείων νήτων. Αἱ προμήθειαι αὐτοῦ ἤρχοντο ἐξ Ὀλλανδίας Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας· ἀλλὰ πολλάκις ἠναγκάζετο ν' ἀπευθυνθῇ εἰς τινα ἀγγλικὸν τῆς Βεγγάλης οἶκον, ὅστις ἦν μεγάλη ἀποθήκη παντὸς εἶδους ἐμπορευμάτων, τοῦ ὁποῦ οὗ πρῶτος ἐταῖρος ἦν ὁ Οὐίλλιαμος Γλάνδας, φίλος του.

Ἡμέραν τινὰ, πλοῖον τοῦ οἴκου Γλάνδας, ἀφίκετο εἰς Βαταυίαν, τοῦ ὁποῦ οὗ πλοίαρχος ἦν κομιστῆς ἐπιστολῆς διὰ τὸν Φίλιππον Δεβιλλιέρ. Ἀναγνούς ὁ ἔμπορος αὐτὴν ὠχρίασε.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Ὁ κ. Οὐίλλιαμος Γλάνδας δὲν ὑπάρχει πλέον. Αἰσθανόμενος τὸ τέλος τοῦ ἔλαβε τὴν δύναμιν νὰ σᾶς γράψῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐδῶκε ἡ θυγάτηρ του. Ἡ δεσποινὴς Λουκία εἶναι καταλυπημένη.

— Θὰ μείνητε πολλὰς ἡμέρας ἐν Βαταυίᾳ;

— Ἐλπίζω νὰ ἀναχωρήσω αὔριον τὸ ἑσπέρας.

— Καὶ θὰ μεταβῆτε κατ' εὐθείαν εἰς Καλκούταν;

— Μάλιστα κατ' εὐθείαν.

— Τότε λοιπὸν θὰ ἐλθω μαζί σας.

(ἀκολουθεῖ)

ὑποδημάτων, ἓνα σάκκον καὶ μίαν σακπάνην. Παιδίον τι μικρὸν ἴδὸν αὐτὸν ἀναχωροῦντα μετὰ τῆς λείας του τὸν παρεκλόυθησε μακρόθεν· οὗτος ἐκτός τῶν μετρητῶν ἔθαψεν ἐντός θυμαρίων παρὰ τι ρεῦμα πάντα τὰ λοιπὰ εἶδη. Ἐτίθη φύλαξ εἰς κατάλληλον θέσιν ὅπως συλλάβῃ αὐτὸν ἐπανερχόμενον ἵνα τὰ ἀναλάβῃ.

— Χθὲς μ. μ. περὶ τὴν δειλὴν ἐντός τῆς ὄπισθεν τοῦ κερφείου τὸ «Βυζάντιον» εὐρείας μάνδρας τοῦ Μιχ. Μαστέλα, ἡ γυνὴ αὐτοῦ μετὰ τοῦ υἱοῦ του Σπυρίδωνος συλλαβόντες τὸν νεώτερον υἱὸν Νικόλαον ἔδωσαν αὐτὸν διὰ σχοινοῦ ἐκ τοῦ τραχήλου λόγῳ ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπεμακρύνθη τῆς οἰκίας καὶ δὲν εἰργάσθη καὶ ὅτι ἔλαβεν ἐκ τῆς οἰκίας κρυφίως χρήματα, καὶ ἔσυραν αὐτὸν οὕτω δεδεμένον ἐντός τῆς μάνδρας κακοποιήσαντες καὶ πληγώσαντες αὐτὸν εἰς διάφορα τοῦ σώματός του μέρη καὶ πρὸ πάντων κατὰ τὴν κεφαλὴν. Ἰδίως δὲ ἡ μήτηρ αὐτοῦ διεκρίθη διὰ τὰ ἄστοργα καὶ κακοῦργα κτυπήματα κατ' αὐτόν. Εἰδοποιήθη μετέβη εὐθύ· ἐκεῖ ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας μετὰ τοῦ ὑπαστυνόμου τοῦ Ε' τμήματος καὶ ἐκρίτησαν ἀμφοτέρους. Ὁ κτυπηθεὶς υἱὸς μόλις διέφυγε τὸν κίνδυνον.

— Ἡ περιπόλος τοῦ Ε' τμήματος εὗρεν παρὰ τὸ Πολυτεχνεῖον μίαν αἰγὰν μεθ' ἐνὸς τέκνου τῆς, καὶ μίαν ἀμνάδα, περιπλανωμένης, ἃς ὠδήγησαν ἐν τῷ κατοστῷ τμήματι τοῦ τμήματος.

— Ὁ Δημ. Ι. Παπαδόπουλος μάγειρος, μεταβάς εἰς τι τῶν ἐν ἀερίωρῳτι χαμαϊτυπίῳ καὶ ἐλθὼν εἰς ἐριδας πρὸς μίαν ἐκ τῶν ἐκεῖ κοινῶν γυναικῶν, ἕνεκα διαφωνίας περὶ πληρωμῆς τινος, ἐκτυπήθη ὑπ' αὐτῆς διὰ σκαμνίου, καὶ ἐτραυματίσθη κατὰ τὴν κεφαλὴν, οὐχὶ πολὺ ἔλαφρως, μεταβάς δὲ σήμερον τὴν πρωίαν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον τοῦ ΣΤ' τμήματος ἐξέθηκε τραχηλίως τὰ παράπονά του καὶ κατήγγειλε τὴν αὐτοῦργον.

— Συνελήθη τὴν 7 1/2 ὥραν τῆς ἑσπέρας ἐν τῷ παρὰ τὴν Βάθειαν ζυθοπωλεῖῳ τοῦ Σπερ. Δεμερτζῆ ὑπὸ τῆς περιπόλου τοῦ Στ' τμήματος ὁ Ἰω. Πουλῆς ἡ Ἀηστῆς κερφεὸς, λόγῳ, ὅτι ἐπυροβόλησε πολλάκις διὰ πολυκρότου εἰς τὸν ἄερα.

— Ἐπιθεωρηθέντων σήμερον ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου τοῦ Γ' τμήματος καὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἱατροῦ κ. Εὐαγγέλη τῶν ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἐδωδόμενον κατασχέθησαν καὶ ἐξηρανώθησαν ἡμισυ βαρέλιον σαρδελῶν καὶ ἕτερον ἡμισυ κολιῶν βεβλαμμένων τοῦ παντοπόλου Ἀγ. Ἀθανασοπούλου, κρέατά τινα βεβλαμμένα ἐν τῷ μαγειρείῳ τοῦ Νικ. Χιώτη καὶ 5 ὀκάδες τυροῦ τοῦ παντοπόλου Γ. Μπαχράμη.

— Ἐπάλληλός τις ἐμπορικοῦ τινος γραφείου ἐνταῦθα ὑπαίρεσας ἐκ τοῦ καταστήματος δρ. 2,000 μετέβη καὶ ἀπώλεσε ταῦτας ἐν τῷ χαρτοπαικτεῖῳ τοῦ Εὐαγ. Βαλιάνου, καταγγεληθεὶς δὲ συνελήθη ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου Πειραιῶς.

— Ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὑπαστυνόμου συνελήθη ὁ λοποδύτης Ἰάκ. Κομκοῦλας, ἡ Χαρτζῆς ὅστις ἀπεπειράθη ν' ἀφαιρέσῃ χθὲς ἐπιτηδεύεις τὸ βαλάντιον πολιτοῦ τινος ἐκ τοῦ θυλακίου του.

— Οὐδέτις προσεβλήθη χθὲς ἐξ εὐλογίας ἐνταῦθα, ἐν Πειραιεὶ δὲ ὁ Γεώρ. Μαργαρίτης ἐτῶν 25 καὶ μετηνέχθη εἰς Κάνθαρον, εἰς δὲ ἐπίσης μετηνέχθησαν ἀνακαλυφθέντων χθὲς πάσχοντα τρία τέκνα τοῦ Κωνστ. Κατλαροῦ κατὰ τὸ ἄκρον τῆς ἰδοῦ Μουνηχίας.

Ὁ κ. Ἀμπελιόπουλος ἀναδέχεται νὰ προγγυμᾶσθ τούς θέλοντας νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸ Ἑ' Ζάννειον διαγωνίσμα.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συστηθέντος ἐπὶ τοῦ κτήματος τοῦ κ. Δ. Ι. Σούτζου εἰς θέσιν Γλυκοβρυσιν παρὰ τῆ πόλει Ἀθηνῶν νέου

ΓΑΛΑΚΤΟΚΟΜΕΙΟΥ

γνωστοποιεῖται ὅτι οἱ βουλόμενοι νὰ ἔχωσι καθ' ἐκάστην πρωίαν

ΑΓΝΟΝ ΓΑΛΑ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΝ

ἐντός δοχείων διὰ σφραγίδος ἡσφαλισμένων δύνανται ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ ἐγγραφῶσιν εἴτε ἐν τῷ γραφείῳ τῶν Ἀδελφῶν Οἰκονόμου, ἐδῶ Σταδίου, εἴτε ἐν τῷ καταστήματι Κόλα, οἰκίᾳ Β. Μελά, σήμεριούτες εὐκρινῶς τὴν ποσότητα γάλακτος ἢν ἐπιθυμοῦσι καὶ τὴν κατοικίαν αὐτῶν ὅπως μὴ προέλθῃ σύγχυσις εἰς τὴν διανομήν.

Ἡ μεταφορὰ καὶ παράδοσις τοῦ γάλακτος εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἐγγραφησομένων γενήσεται καθ' ἐκάστην πρωίαν περὶ ὥραν ὄνῃ ἀπὸ τῆς προσεχούσας Δευτέρας 23 Μαΐου.

ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

ὀρίζεται τῆς ἡμισείας ὀκάδος ἐν δοχείῳ εἰς λεπτὰ 55, τῆς μιᾶς ὀκάδος εἰς δραχμὴν 1 καὶ τοῦ δοχείου τῶν δύο ὀκάδων εἰς δραχμὰς 2.

(Ἡ διεύθυνσις τοῦ Γαλακτοκομείου «Γλυκοβρυσιν»)

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τὸ ἀριστον καὶ θελκτικώτατον τῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτη ἐκδοθέντων γαλλικῶν μυθιστορημάτων ἤρξατο ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος ταύτης δημοσιευόμενον

ἐν τῇ **ΕΣΤΙΑ**

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου λεπτὰ 25

Γίνονται δεκταὶ συνδρομαὶ εἴτε ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους ἀντὶ φρ. 12, εἴτε καὶ ἀπὸ 1 Μαΐου μέχρι τέλους Δεκεμβρίου ἀντὶ φρ. 8 προπληρωτέων.—Ἐκ τῶν ἐπαρχίων ταχυδρομικῶς διὰ χαρτονομίσματος ἢ γραμματοσήμου ἐντός ἐπιστολῆς συστημένως.

Ἡ Ἔστια ἐκδηδομένη κατὰ Κυριακὴν, περιέχει πάντοτε ποικίλην καὶ τερπνὴν ὕλην.

Εἰς τοὺς ἐγγραφομένους συνδρομικάς δίδονται διάφορα συγγράμματα εἰς τὸ ὄν τῆς ἀξίας των.

(3, Γ)

ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟΝ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Ὁδὸς Σταδίου κάτωθεν τῆς οἰκίας Λύτσιας)

ΔΙΝΟΡΑ

Οί έπιστάται συνεσφιγμένοι έντός των πρασίνων αυτών χιτώνων, κεκοσμημένων διά λευκών κομβίων και κεκαλυμμένην έχοντες τήν κεφαλήν διά χαλκίνων κασκέτων, ήμισειαν μόνον ώραν άφινον τόν πατέρα νά έμιλή, νά κλαίη μάλλον μετά τής θυγατρός του· και κάποτε από τό όπισθεν του έντευκτηρίου άνοιγόμενον παράθυρον ή Δινόρα έβλεπε τήν αυλήν όπου μόνον μεταξύ δύο μαυρισμένων τοίχων οί δεσμώται περιεπάτουσιν και πρέκει τό κηπάριον όπου οί φρουροί έκαλλιέργουν λαχανικά . . . Μακρόθεν, υπεράνω των τοίχων τής φυλακής, διεκρίνοντο ύψηλαί οικίαι, έν αις έξωσιν έλευθέρως, διαγραφόμεναι επί τμήματος έλευθέρου ούρανοϋ. Η Δινόρα έπεθύμει νά κατοίκει μίαν εκ των οικιών εκείνων και εκείθεν από τινος παραθύρου νά κατασκοπεύη μακρόθεν, μακρόθεν προσπαθούσα νά ιδή τόν πατέρα της . . . Εκείνος ό στενός τετράγωνος όρίζων ό υπεράνω τής φυλακής διακρινόμενος, έλεύθερος όρίζων, ό άηρ τόν όποιον άνέπνεεν ό πατήρ της εκεί μέσα κεκλεισμένος έφερον δάκρυα εις τήν νεαράν κόρην και άπεσπάτο τής συνεντεύξεως με καρδίαν συντετριμμένην και μη δυαμένη νά προσφέρη άλλην λέξιν ή :

— Άντία ! Καλήν άντάμωσιν !

Η θύρα του κελλιού ήνοιγετο και επανεκλειετο επί του πατρός. Κατέβαινε ιαχώς τήν στενήν κλίμακα ήτις εκ του ύψους του έντευκτηρίου τήν επανέφερε εις τήν έξώθυραν. "Ερριπτε τελευταίον βλέμμα επί των τοίχων με τας στρογγύλας όπας και τούς τετραγώνους φεγγίτας, οί όποιοι τήν νύκτα έλαμπον ως όφθαλμοί και έσβέννυντο κατά τήν προσδιωρισμένην ώραν, και προσεπάθει νά μαντεύσῃ από τίνος εκ των θυρίδων εκείνων τό φώς έπιπτεν επί τής κεφαλής του Φερώ, όστις άναμφισβόλως όλόλυζε, κρύπτων τήν κεφαλήν έντός των χειρών του, τήν αυτήν στιγμήν, καθ' ήν εκείνη έσφύργιζε τούς έξοργωμένους εκ των δακρύων όφθαλμούς της, διά νά τήν ιδούν κλαίουσαν οί διαβάται. Διατί νά κλαίη τάχα άφού ήτο άθώς ;

Και τούτο διήρκει μέχρι τής αύριον. Γλυκύπικρον απόλαυσιν άπέφεραν εκ τής φυλακής ή Δινόρα. Τόν είδεν ! Του όμίλησε ! Ηδυνήθη νά του επαναλάβη, μεταξύ ενός στεναγμού και δύο πεπνιγμένων λυγμών, λέξεις τινάς έλπίδος. "Ηρχισε νά συνειλιζή εις αυτήν τήν ζωήν. "Ολοι αι έλπίδες της κατέρρευσαν, μία μόνη τής έμενε : ή φυλακή ή υπαρχής της, πάσα, σαθρά και άλλalos παρερχομένη έντός τής οικίας της είχε μετατεθῆ έντός ενός κελλιού τής ειρκτής, αριθ. 42...

Η Δινόρα επέστρεφεν εκ των επισκέψεών της συχνάκις πεζή διά νά κουράζηται και δύναται έπομένως τήν νύκτα νά εύρίσκη όλίγον ύπνον, όστις τήν έφευγεν. Έπάλαιον έν τῷ πνεύματί της πυρετώδεις όπτασίαι έν αις ό πρίγκιψ Σαντεναί άνεμυγνύετο όσον και ό Φερώ. Από τής καταδικής του πατρός της έχρονολογείτο ή πυρετώδης αυτή κατάστασις.

— Πρέπει νά κυττάς και τόν έαυτό σου ! τής έλεγε συχνά ή Βικτορίνα.

Η Δινόρα ύψούσα τούς ώμους, απήντα.

— Τί με μέλει.

Έπεθύμει νά κοιμηθῆ και νά μη έξυπνήσῃ ποτέ. Έάν δέν έξῆ ό πατήρ της, θα απέθνησκε. Μόλις ήτο δεκαεννέα έτών, και ό βίος τήν εδάρυεν, τήν εδδελύσσετο τήν ζωήν.

Η άνεξήγητος και σχεδόν ύβριστική σιωπή του κυρίου Σαντεναί συνέτριψεν έτι περισσότερο τήν καρδίαν τής Δινόρας. Δέν ήθελε πλέον νά σκέπτηται ειμή τόν πατέρα της και όμως ή άφάνεια του πρίγγηπος, όν τοσοϋτον είχε αναμίξει εις τά όνειρά της, τήν έλύπει. Έσυνήθισε νά τόν ένθυμῆται και τής ήτο πολύ δύσκολον ν' άποσπάσῃ από τά βάθη τής ύπαρξέως της τήν άπάτην ήτις ήτο πλέον ή χήμαιρα, ήτο έρωσ !

Έσπέραν τινά διευθύνετο προς τι μέρος με βεβαρυμένον βήμα ως εκείνων οίτινες σύρουσι μαζί των τήν άλγηδόνα· όταν διαβαίνουσα όδόν τινά τής 'όποίας μηχανικώς άνέγνω έπιγεγραμμένον τό όνομα «'Οδός Φλωρεντίας», και παρατηρούσα προς τήν θύραν νέου μεγάρου μακράν σειράν ύπηρετών και άμαξών, σχεδόν κατά τύχην διεκρίνε τά οικόσημα του Σαντεναί, τήν χρυσήν σφύραν μετά του έμβλήματος Moutl Fier, πολύ γενναίος !

Η Δινόρα εξήτασε τό μέγαρον από τό όποιον εξήρχοντο περιτετυληγμένοι έν ταις μηλωταίς αυτών κομποί κύριοι και κυρίαι, καθώς από αίθουσαν συναυλίας, και άνεπίδων έν σπουδή έντός των άναμενουσών άμαξών. Ητο κατάστημα ύδροθεραπευτικής, ή οικία του ίατροϋ Σιέρη, του μεγάλου ίατροϋ των άναιμιών και των νευρώσεων. "Ολο τό Παρίσι είχε περάσει από τά λουτρά του.

Ο πρίγκιψ Σαντεναί ήτο λοιπόν εκεί ! Έάν ή Δινόρα ήθελε νά τόν ιδῆ, έπρεπε νά περιμένῃ. Σταματήσασα άνέγνωσε μίαν έτι φοράν τό παλαιόν λόγιον του οικόσημου, έπειτα στενοχωρημένη υπό τά βλέμματα των άμαξήλατών, οίτινες συνδιελέγοντο άναμεταξύ των, διασκεδάζοντες άστείως με τας άταξίας των κυρίων των, ήτο σχεδόν έτοιμη νά φύγῃ ότε ρίψασα τελευταίον βλέμμα προς τήν θύραν, είδε τόν νεαρόν πρίγγηπα έξερχόμενον με άνυψωμένον τό γουναρωτόν περιλαϊμίον του και ιστάμενον εις τό κατώφλι διά ν' άνάψῃ τό σιγάρον του.

Τό αυτόματον κίνημα όπερ έσταμάτησε τήν Δινόραν, έπειτα ώθησεν αυτήν δύο βήματα προς τόν Ρενέ, ήτο ταχύτερον του στοχασμοϋ της. Εύρέθη ένώπιον του πρίγγηπος ως νά τόν ένήδρευε, και εκείνος χαιρετών αυτήν μετά συνεσταλμένου μειδιάματος, έφαινετο πεισθείς ότι έπίτηδες εκείνη τόν άνέμενε έν γνώσει του ότι εύρίσκετο παρά τῷ ίατρῷ Σιέρη.

— Η δεσποινίς Φερώ ! είπεν εκπληκσόμενος και άνησυχών.

"Εστη μηχανικώς πρό των πληθόντων ύπηρετών, ένῷ ό ήνίοχός του διέσχισε τό πλήθος διά νά πλησιάσῃ. Μειδιάμα έξωρχήθη επί των χειλέων του και προσέθετε : δι' όσω τό δυνατόν άξιεράστου ήθους :

— Έχετε νά μοί όμιλήσητε ;

— Μάλιστα, άφού ή τύχη με έρριψε 'ς τόν δρόμον σας.

— Η τύχη ;

— Ένώ έπερνούσα είδα τήν άμαξάν σας, τά οικόσημά σας . . .

— Α ! είπε παρατηρήσας αυτήν άτενώσ.

Τήν εύρισκεν άρκετά νόστιμην, πολύ εύμορφην με τό σφυγμένον επί τής μέσης της επανωφορι που τής επήγαινε τόσον εξαίρετα, με τό γλωμό της προσωπάκι.

Τό ήχημα επλησίασεν εις τό πεζοδρόμιον.

— Ακολούθει ! είπεν ό πρίγκιψ εις τήν άμαξήλατην. Σας πειράζει νά περιπατήσωμεν όλίγον ; ήρώτησε τήν Δινόραν.

(Ακολουθεί)